

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **V. K.**
státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Tomášem Císařem, advokátem
sídlem Vinohradská 1233/22, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 11. 2018 č.j. CPR-16026-5/ČJ-2018-930310-V230

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 2. 12. 2017 č.j. KRPA-410987-22/ČJ-2017-000022, kterým bylo žalobci uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na tři roky dle §

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též „zákon o pobytu cizinců“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

2. Žalobce v žalobě namítal, že správním orgánem nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností, jak je vyžadováno ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“). Podle žalobce měl správní orgán za povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i neprospěch toho, komu je povinnost ukládána, v souladu s § 50 odst. 3 správního řádu. Dále namítal také porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když správní orgán podle žalobce nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly řešeny oprávněné zájmy žalobce.
3. Žalobce rovněž v žalobě uvedl, že je přesvědčen o nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, pokud jde o uložené opatření. Délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně a neadekvátně okolnostem případu a odporuje základním zásadám činnosti správních orgánů, především pokud jde o zásady proporcionality a právní jistoty. Žalobce především poukazoval na fakt, že plně spolupracoval se správním orgánem, vypověděl pravdu o svém pobytu na území i okolnostech svého zajištění. Žalobce nemá na území domovské vlasti žádné zázemí a celý svůj současný život má na území České republiky. Má zde celou svou rodinu, jak správně zjistil správní orgán, prožil zde velkou část svého života a vytvořil si zde pevné a stabilní zázemí. Dle žalobce je nutno vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život cizince a jeho možnost cestovat po území společenství i do budoucna a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a při co možná nejmenší míře zásahu do práv postižené osoby. Správní orgán měl podle žalobce i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit žalobci dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení. V tomto ohledu je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním, a problémy, které mu způsobí do budoucího života.
4. Žalobce dále tvrdil, že správní orgán nedostatečně posoudil přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalobce napadené rozhodnutí je čistě formalistické, správní orgán zákonné podmínky neváže k situaci a nezohledňuje dostatečně specifika celého případu, nepřihlíží k negativnímu zásahu, který bude mít vliv na život žalobce. Přitom v případě vyhoštění žalobce je nemyslitelný jeho návrat, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů je vyloučeno, že by byl žalobci následně umožněn pobyt na území České republiky. Soudní praxí je potvrzeno, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na tom, že se má cizinec kam vrátit. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 1 As 38/2007-80. Napadené rozhodnutí je tak dle názoru žalobce v otázce posouzení jeho dopadů do soukromého a rodinného života žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
5. Žalobce dále namítal, že správní orgán nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil otázku možnosti vycestování žalobce, kdy zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil to, zda by žalobci v případě návratu do státu, jehož je státním občanem, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Z napadeného rozhodnutí dle žalobce vůbec není zřejmé, jak správní orgán ke svým závěrům v tomto směru dospěl, neboť podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují. Žalobce k posouzení hrozby vážné újmy poukázal na závěry

Nejvyššího správního soudu učiněné v jeho rozsudcích č.j. 5 Azs 28/2008-68 č.j. 2 Azs 71/2006-82, které se sice vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně. Žalobce zdůraznil, že má reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt, což se správní orgán nesnažil v průběhu řízení nikterak zjišťovat. Žalobce dále odkázal na doporučení Ministerstva zahraničních věcí nevstupovat na území, jež nejsou pod kontrolou ukrajinských orgánů, bez vyřízeního speciálního povolení a jinudy než přes stanoviště, jež pro tento účel zřídily ukrajinské instituce, příp. k vysoké obezřetnosti při cestách do různých oblastí Ukrajiny.

6. Dále žalobce namítal, že správní vyhoštění mu bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Žalobce se správním orgánem plně spolupracoval, vypověděl po pravdě všechny podstatné skutečnosti. Na území České republiky pobývá celá rodina žalobce, jeho bratr je českým občanem. Správní vyhoštění je přitom žalobci uloženo za jeho první pochybení na úseku zákona o pobytu cizinců. Žalobci je pak v jeho osobní situaci uloženo vyhoštění v maximální možné výměře 3 let. Je zjevné, že jsou zde přitěžující okolnosti jako délka nelegálního pobytu, avšak je nutno akcentovat také okolnosti polehčující, jako je délka předchozího legálního pobytu, spolupráce se správním orgánem a rovněž tak přítomnost rodinných příslušníků na území České republiky. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
7. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a navrhl žalobu zamítnout.
8. Ve správním spise se pak především nacházejí následující pro danou věc podstatné dokumenty: úřední záznam Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha III, oddělení hlídkové služby Vinohrady ze dne 3. 1. 2017 č.j. KRPA-2830-5/ČJ-2017-001264, opis z evidence rejstříků trestů fyzických osob ze dne 4. 1. 2017, oznámení správního orgánu prvního stupně o zahájení správního řízení ze dne 19. 10. 2017 č.j. KRPA-4528-11/ČJ-2017-000022, protokol Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje ze dne 8. 11. 2017 č.j. KRPS-338528-8/ČJ-2017-010024 o výsledku účastníka správního řízení, závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2017 č. ZS38464, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky o situaci na Ukrajině ze dne 24. 7. 2017, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 5. 4. 2018 č.j. KRPA-4528-17/ČJ-2017-000022, opravné usnesení Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne 5. 4. 2018 č.j. KRPA-4528-19/ČJ-2017-000022, odvolání žalobce ze dne 13. 4. 2018 a doplnění odvolání ze dne 3. 9. 2018, závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 15. 10. 2018 č.j. MV-103316-2/OAM-2018, informace Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 14. 9. 2018 o situaci na Ukrajině, žalobou napadené rozhodnutí ze dne 8. 11. 2018 č.j. CPR-16029-9/ČJ-2018-930310-V230.
9. Dne 17. 1. 2019 se před Městským soudem v Praze konalo jednání, z něhož se žalovaný omluvil. Žalobce pak setrval na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
10. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75

odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 18. 4. 2011 pravomocně odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 sp. zn. 6 T 44/2011 za zvlášť závažný zločin loupeže dle § 173 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále též „trestní zákoník“), trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 3 sp. zn. 14 T 115/2014 (v právní moci ode dne 28. 2. 2015) byl odsouzen za spáchání přečinu ohrožení pod vlivem návykové látky dle § 274 odst. 1 trestního zákoníku a trestním příkazem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 20. 11. 2015 sp. zn. 6 T 152/2015 (v právní moci ode dne 29. 12. 2015) byl odsouzen za přečin přechovávání omamné a psychotropní látky a jedu dle § 284 odst. 2 trestního zákoníku a za přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání dle § 337 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.
12. Dne 2. 1. 2017 si policejní hlídka všimla zaparkovaného osobního automobilu naproti domu č.o. 5 v ulici K. v P.; na zadním sedadle seděl žalobce, který na výzvu předložil hlídce cestovní pas Lotyšské republiky na jméno J. N., nar. X; při následné lustraci v dostupných evidencích bylo zjištěno, že zmiňovaný cestovní pas je veden v Schengenském informačním systému z důvodu, že tento doklad je nutné zajistit na základě jeho odcizení, ztracení či neoprávněného užívání, kdy dožadující zemí je vedena Lotyšská republika. Na základě uvedeného hlídka provedla u žalobce šetření, které směřovalo ke zjištění stavu předloženého cestovního průkazu či jeho nabytí touto osobou. Žalobce k tomu uvedl, že před rokem mu byl ukončen pobyt na území České republiky a vzhledem k tomu, že nehodlal odcestovat zpět do své vlasti, opatřil si tento cestovní pas v úmyslu s tímto vystupovat pod identitou v něm uvedenou. Uvedl, že se jmenuje V. K., nar. X. Při ověřování sdělených osobních údajů bylo zjištěno, že žalobce je veden v evidenci PATROS z důvodu vydání příkazu k zatčení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 13. 6. 2016 sp. zn. 6 T 44/2011, na jehož základě byl dne 22. 6. 2015 vyhlášen do celostátního pátrání. Žalobci byl ukončen pobyt na území České republiky od 18. 4. 2011 do 14. 12. 2015, není držitelem vízového oprávnění žádného členského státu Evropské unie s povolením se zde zdržovat, a tedy na území České republiky pobývá neoprávněně. Během vazebního zasedání před Obvodním soudem pro Prahu 4 ze dne 3. 1. 2017 sp. zn. 6 T 44/2011 byl žalobce vzat do vazby z důvodu dle § 67 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu.
13. Dne 19. 10. 2017 správní orgán prvního stupně zahájil s žalobcem správní řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b), c) bodu 1., 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobce při svém výslechu před Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje, odborem cizinecké policie, oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort (tento správní orgán byl dle § 13 správního řádu dožádán správním orgánem prvního stupně k provedení výslechu žalobce) dne 8. 11. 2017 k dotazům správního orgánu mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval hned po škole, to mu bylo 16 let, byl to asi rok 2002. Přicestoval sem za rodinou, maminka a bratři tu už byli. Chtěl se svou rodinou zůstat žít v České republice, odcestovat nechtěl. K dotazu, proč se při pobytové kontrole prokázal cestovním pasem Lotyšska, uvedl, že mu bylo sděleno, že je s ním zahájeno řízení o ukončení pobytu na území České republiky. Odcestovat nechtěl, a proto si od kamaráda půjčil lotyšský pas. Na pase nebyla ani žalobcova fotka. Cestovní pas Lotyšska si nenechal udělat, jenom si

doklad zapůjčil od kamaráda Litevce (ze správního spisu vyplývá, že šlo o cestovní pas Lotyšska, nikoliv Litvy, pozn. Městského soudu v Praze), celé jeho jméno nezná, ale jmenoval se O. O tom, že je to padělek, žalobce vůbec nevěděl. Myslel si, že je to doklad kamaráda, zmíněného O. Fotka na dokladu byla úplně jiná, než jak vypadá žalobce. O pravosti dokladu nepochyboval. Žádné řízení o udělení pobytu s žalobcem vedeno není nebo o tom neví. Přibližně před rokem, tj. v říjnu 2016, žádal o azyl v Německu, ale tato žádost mu hned byla zamítnuta. Je svobodný, děti nemá. Jeho rodina se nachází v Praze. Na Ukrajině má jen svého otce, se kterým se vidí přibližně jednou za dva roky. Vidá se s ním tak málo, protože jeho rodiče se v žalobcových sedmi letech rozvedli. Žalobce finanční prostředky na bydlení i cestování má, jinak moc peněz nemá. Je vázán na svoji maminku i své dva bratry, kteří žijí zde v České republice. Všichni mají trvalý pobyt na území České republiky a jeden bratr má i české občanství. Jedinou pohledávku, co má neuhrazenou, má za řízení pod vlivem návykové látky. Tuto uhradí hned, jak bude propuštěn. V případě nouze by se nastěhoval na svou ukrajinskou adresu. Žádný majetek nevlastní jak na území České republiky, tak na Ukrajině. Jedinou překážkou vycestování je jeho rodina, na kterou je silně vázán a nechce ji opustit. Rodina by ho mohla navštěvovat i na Ukrajině, ale určitě ne v dostatečné míře. V případě vyhoštění vycestuje dobrovolně, ale chce v České republice zůstat. Neví o tom, že by s ním v minulosti bylo vedeno řízení o vyhoštění. Žalobce je úplně zdrav, neužívá omamné či jiné návykové látky.

14. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2017 č. ZS38464 je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 4. 2018 č.j. KRPA-4528-17/ČJ-2017-000022 bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců uloženo správní vyhoštění z území členských států Evropské unie na dobu 3 let. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal odvolání. V rámci odvolacího řízení ministr vnitra vydal závazné stanovisko ze dne 15. 10. 2018 č.j. MV-103316-2/OAM-2018, kterým potvrdil závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 13. 11. 2017 č. ZS38464 a konstatoval, že vycestování žalobce na Ukrajinu je možné. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 11. 2018 č.j. CPR-16026-9/ČJ-2018-930310-V230 bylo odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno.
15. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
16. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
17. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců správní orgán při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v

případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

18. V § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců je stanoveno:

„(1) Vycestování cizince není možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

(2) Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“

19. Pokud jde o žalobcovy námitky o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu a nezjišťování skutečností hovořících ve prospěch žalobce, soud k těmto velmi obecným námitkám uvádí, že žalovaný i správní orgán prvního stupně v dostatečném rozsahu zjistili skutkový stav a přihlídl ke všem skutečnostem rozhodným pro posouzení věci. Vzhledem k tomu, že žalobce nekonkretizoval, která konkrétní skutková zjištění měla být ze strany správních orgánů opomenuta, které další konkrétní skutečnosti hovořící ve prospěch žalobce nebyly ze strany správních orgánů vzaty v potaz, z jakých skutkových a právních důvodů přijaté řešení nemělo odpovídat okolnostem řešeného případu a jak přesně nebyly šetřeny oprávněné zájmy žalobce, soud se těmito námitkami nemohl blíže zabývat a shledal je nedůvodnými.

20. Co se týče otázky přiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění, zdejší soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2016 č.j. 10 Azs 181/2016-44, kde je mimo jiné uvedeno: *„Otázka stanovení doby, po kterou není umožněn cizinci vstup na území, je plně v diskreční pravomoci správního orgánu. Závisí-li rozhodnutí správního orgánu na správním uvážení, soudy ve správním soudnictví přezkoumávají pouze to, zda správní orgán při svém rozhodování nepřekročil meze správního uvážení, tj. „samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem“ (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38). Úkolem soudu tedy není nahradit správní orgán v jeho kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 A 139/2002-46).“* Skutečnost, že stanovení délky správního vyhoštění je projevem správního uvážení správních orgánů, pak plyne i z dalších rozsudků Nejvyššího správního soudu (srov. např. jeho rozsudky ze dne 19. 5. 2017 č.j. 7 Azs 98/2017-26 či ze dne 27. 7. 2017 č.j. 10 Azs 137/2017-27).

21. Zdejší soud neshledal jak samotnou formu správního vyhoštění, tak ani dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce tří let za nepřiměřené. Jak vyplývá z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (viz s. 3), bylo prokazatelně zjištěno, že žalobce na území České republiky pobýval bez pobytového oprávnění od 15. 12. 2015 do 2. 1. 2017, kdy byl zajištěn hlídkou Policie České republiky, a dále se při kontrole

vědomě prokázal cestovním pasem cizí osoby. Žalovaný pak na s. 4 napadeného rozhodnutí zrekapituloval pravomocná rozhodnutí trestních soudů, jimiž byl žalobce odsouzen za spáchání trestných činů (viz též výše). S ohledem na tyto okolnosti (zejména na dobu žalobcova pobytu na území České republiky bez pobytového oprávnění a na to, že se žalobce policejní hlídce úmyslně prokázal cestovním pasem jiné osoby) soud uzavřel, že uložení správního vyhoštění na dobu 3 let, byť jde o maximální zákonem stanovenou dobu správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, není překročením zákonem stanovených mezí správního uvážení nebo jeho zneužitím. Závažnost žalobcova protiprávního jednání nemůže být převážena ani skutečnostmi, že žalobce pobývá na území České republiky značnou část svého života (přibližně od roku 2002), že jde o jeho první porušení zákona o pobytu cizinců, že spolupracoval se správním orgánem, že má v České republice rodinu (matku a dva bratry, kteří mají trvalý pobyt, a jeden z bratrů má dokonce české státní občanství) a že vypověděl pravdu o svém pobytu na území. Soud uzavřel, že správní orgány dostatečně odůvodnily uložení správního vyhoštění žalobci právě na dobu 3 let (pročež jejich rozhodnutí není nepřezkoumatelné), a s jejich právními závěry se ztotožnil. Veškeré žalobcem namítané skutečnosti nemohou převážet závažnost, dlouhodobost a intenzitu žalobcova dosavadního protiprávního jednání na území České republiky. Rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce tak nelze považovat za nepřiměřené.

22. Pokud jde o otázku zásahu do žalobcova soukromého a rodinného života, tím se správní orgán prvního stupně zabýval na s. 3-4 svého rozhodnutí. Uvedl, že sám žalobce v průběhu správního řízení připustil, že na Ukrajině má svého otce a má zde zázemí, pročež žalobce se má kam vrátit. Dodal, že ani v případě správního vyhoštění nedojde k takovému odloučení žalobce od rodiny, jelikož jej mohou i nadále navštěvovat na území Ukrajiny a dále využít sociálních sítí, což bude i častější kontakt s rodinou, než má žalobce v současné době, kdy je ve výkonu trestu odnětí svobody. Správní orgán prvního stupně uzavřel, že závažnost žalobcova protiprávního jednání způsobuje, že zásah do soukromého a rodinného života žalobce není nepřiměřený. Žalovaný na s. 6-7 napadeného rozhodnutí s tímto hodnocením správního orgánu prvního stupně souhlasil a doplnil, že žalobce je plnoletý a plně svéprávný, schopný se sám o sebe postarat, přičemž rodina ho může navštěvovat na Ukrajině; podle žalovaného rozhodnutím bude dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem státu na ochraně veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Městský soud v Praze tyto úvahy správních orgánů považuje za plně dostačující, přezkoumatelné, plně se s nimi ztotožňuje a nemá, co by k nim dodal.
23. Soud dále podotýká, že dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu rozhodnutí o správním vyhoštění nemá sankční povahu; jedná se pouze o správní opatření, kterým stát toliko vyjadřuje svůj zájem na tom, aby se dotčený cizinec na území státu nezdržoval (dle této judikatury navíc § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců při naplnění podmínek pro vyhoštění neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro uvážení, zda cizinci správní vyhoštění uloží či nikoli) – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018 č.j. 2 Azs 289/2017-31, bod [45]. V daném případě přitom zjevně došlo k naplnění zákonných podmínek uložení správního vyhoštění. Ani námitka o nepřiměřenosti formy řešení dané věci (tj. uložení správního vyhoštění) tudíž není důvodná.

24. K bezpečnostní situaci na Ukrajině, a tedy i otázce naplnění skutečného nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců lze odkázat na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se sice týká věcí mezinárodní ochrany, avšak jak sám připouští žalobce v žalobě, tato je použitelná i v nyní posuzované věci. Kupříkladu v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2018 č.j. 5 Azs 79/2017-26 je uvedeno: *„bezpečnostní situaci na Ukrajině nelze považovat za případ tzv. „totálního konfliktu“, „neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá“* (viz usnesení ze dne 15. 1. 2015 č. j. 7 Azs 265/2014 – 17; srov. též například rozsudek ze dne 22. 11. 2017 č. j. 6 Azs 348/2017 – 26 či usnesení ze dne 25. července 2018 č. j. 2 Azs 41/2018 – 39). *V případě konfliktu, který nemá charakter totálního konfliktu, musí cizinec „prokázat dostatečnou míru individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy; (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země; či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on“* (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009 č. j. 5 Azs 28/2008 - 68). Stěžovatel pochází z města Chust v Zakarpatské oblasti, které je od Doněcku a Luhansku, která lze mít za ohnisko konfliktu, dostatečně vzdálené a stěžovateli tak žádné bezprostřední nebezpečí spojené s tímto konfliktem nehrozí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017 č. j. 10 Azs 85/2017 – 37 či ze dne 24. 5. 2017 č. j. 2 Azs 59/2017 – 27).“ I v nyní posuzované věci žalobce pochází ze Zakarpatské oblasti, jež je od Doněcku a Luhansku, jež lze mít za ohnisko konfliktu, dostatečně vzdálené a žalobci tak žádné bezprostřední nebezpečí spojené s tímto konfliktem nehrozí. Ani tato žalobní námitka tak není důvodná.
25. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení

rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 17. ledna 2019

JUDr. Marcela Rousková v.r.
samosoudkyně